

pa ne pozabi svinčnika, ne da spišeš nekrolog, ampak da opisuješ to divje klanje ter začrtavaš vestno, koliko je število palih! — In ko je morija končana, ko zavlada mrtvaška tišina v broščevih slojih, — potem še le se odsopi, pa poročaj uljudno: „Vse je palo, le jeden par je ušel, da ne izgine to žuželče pleme s sveta! Tega bi pa z ozirom na priradopišno vedo in z ozirom na poezijo v otroškem življenju ne bilo želeti, zato se preponižno stavlja predlog, da se oni ubegli par ne zasleduje in preganja dalje!“

V duhu me vodi pot mimo širnega polja . . . samo proso v zorenju je. Sredi njega pa se pogumno dviguje slabotno postavišče s preveliko pipo v zobeh in s puško — ne najnovejše iznajdbe — v rokah. Ogrnjen je močič z razdrapanim plaščem, pokrit s klobukom, ki se je ohranil še od „gmej-potopa“ semkaj, za klobukom pa ima poñosno petelinje pero.

Srdito prevrača oči v svetelj jezi svojeji, meri in meri s pušo na tatinski vrabji rod, ki hiti zobat zlato proseno zruje, ne zmené se zanj! — Pomeri i v nas, pa . . . ne! — pozdravlja nas! — Li nas pozna? „Da, da, . . . ti si . . . kolega? Kje sva se že videla? — Je že res! Na Grmu onega leta je bilo! — Kakó kaj . . . si li zdrav?“ — „Hvala, brate, zdrav! Le nekoliko lačen sem . . . pa nekaj obleke bi mi trebalo; pa na kmetih že gre! Ko bi mi le bilo moči k sapi priti! Sušica se me prijemlje . . . tako sem uprežen!“ „Le potrpi, bode že bolje; pa vsaj ti daje tudi vzvišen poklic novih moči, da ne omagaš! Pomisli: strašilo v prosu!“ — „Da, da — misel, da ne živim zaman, me krepi . . . toda oprostí, brate, moram po službenih opravkih; vidiš one poredneže?! Zdrav!“ „Servus . . . pa grdo se drži, da se ti na lici vidi tvoj časten „omt!“ zaklical sem še.

Užaljen sem zrl za njim . . . misleč: Še tega je treba bilo! . . . pa . . . prebudil sem se; sanjalo se mi je. Ne vem pa kako, da mi te sanje ne hote iz mislij!

Samosvestno — mirno bodeš čakal pohvalnice, nagrade, križca za vsa ta opravila, spominjaje se svetopisemskega izreka: Iščite najprej . . . vse drugo vam bode privrženo!

Pa prijatelj! tu na zemeljskem torišči nikari ne čakaj priznanja, plačila! Delaj pridno, navdušeno . . . za plačilo pa potrpi še nekoliko! Ko bi mi ne bil tak brezverec, tolažil bi te: „Tvoje plačilo je obilno v nebesih!“ Tako ti pa še te tolažbe podajati ne morem.

Pri kraji sem. Drzno prašam vas le-še: „Ni-li učitelj res „ein Mädchen für Alles“?“

Č.

Naši dopisi.

Iz ljubljanske okolice. (Konferencija.) Okrajna učiteljska konferenca za ljubljansko okolico vršila se je dne 18. julija t. l. v I. mestni šoli v Ljubljani. Ob 9. uri otvori gospod c. kr. okrajni glavar vladni svetnik Janez Mahkot zborovanje s prijaznim pozdravom na došle učitelje in učiteljice. V svojem jedrnatem govoru spominja se z najlepšimi besedami prerano umrlega g. nadzornika Ivan Tomšiča, ter pozivlja skupščino, naj v znamenje sožalja ystane, in tudi naj se deputacija v imenu učiteljstva pokloni vdovi pokojnika gospej Ivani Tomšič. Nadalje predstavlja g. Fran Grkmaana, kot nadzornika za to leto.

Nadzornik g. Fr. Grkman pozdravlja skupščino v prijaznih besedah, dalje g. vladnega svetovalca in navzoče goste gg. mestne učitelje ter naznanja, da sta učitelj g. Bezeg in nadučitelj g. Kogej se radi bolezní opravičila priti h konferenci.

Svojim namestnikom imenuje nadzornik g. nadučitelja Levstika, a zapisnikarjema sta bila voljena po vzkliku gg. Jaklič in Sič.

Prebravši razne ukaze višjih šolskih oblastev, omenja g. nadzornik v svojih opazkah na nadzorovanih šolah. Izraža se povse povoljno o napredku in disciplini, ter pozivlja

učiteljstvo, da tudi v bodoče dela v prid naroda. Podavši nekaj dobrih svetov, konča svoje poročilo.

G. Črnagoj nam je zanimivo naslikal kulturo cvetlic na šolskem vrtu. Jedrnatemu, izborno sestavljenemu govoru sledilo je občno priznanje. Res, g. Črnagoj je strokovnjak v vrtnarstvu; če bi tudi dve uri ali še več predaval, (poročevalec ni bral svojega spisa), bi ga z veseljem poslušali, kajti poleg poučnega je njegovo predavanje zasoljeno z umestnimi humoreskami, kar povzdiguje pozornost poslušalcev.

G. Javoršek poročal nam je o stanji okrajne knjižnice, kar se je vzelo na znanje. Knjige za pouk ostanejo dosedanje v rabi. V knjižnični odbor se volijo gg. Javoršek, Gale, Žibert in gđc. Zadnikar, v stalni odbor pa gg. Papler, Gregorin, Javoršek in Žirovnik.

Volitev dveh zastopnikov v c. kr. okrajni šolski svet je dala precej posla, ker voliti nam je bilo trikrat. Prvokrat je bil izvoljen g. Papler, a pri tretje ožje volitvi g. Javoršek.

Po končanem dnevnem redu se g. nadzornik zahvaljuje za pozornost in poročevalcu za njegov trud ter zaključí s zahvalo na g. vladnega svetnika in trikratnim „slava“ klicem na presvetlega vladarja zborovanje. Po odpeti cesarske himni je g. Levstik zahvalil g. nadzornika na nepristranskem in izbornem vodstvu konference.

G. vladni svetnik izplačal nam je potnine, a g. Rant je pri tej priliki nabral nekaj kron za konvikta. Ksaverij.

Društveni vestnik.

Iz kamniškega okraja. Učiteljsko društvo za kamniški okraj zborovalo je dne 26. maj. travna v Moravčah.

Prva točka dnevnega reda bil je praktičen nastop (računstvo v I. odd.) g. J. Toman. G. J. Toman nam je prav zanimivo pokazal, kako vbija trdim glavicam začetnikov prve pojme množenja in kako prične isto v nalogah uporabljati. Vsakdo ve, težavna naloga, a vrlo jo je rešil. — Dal nam je tudi svoj tednik na ogled, da se je vsakdo lahko prepričal, kako sploh postopa pri pouku računstva in katera pot ga pelje najhitreje do željenega ma smotra.

Po nastopu pozdravi g. predsednik J. Janežič navzoče učiteljstvo. Veseli ga, da so zborovanja vsakokrat tako številno obiskovana, vžlic temu, da je huda za denar, da inamo slabo gmotno stanje. Naše gmotno stanje se tudi še kmalo ne bode zboljšalo, kar je tem žalostnejše, ker človek velja le toliko kolikor plača, na pridnost in delo se pa malo gleda. Učiteljstvo ni denarno ali delavno pa je, lahko rečem, da v učiteljskem stanu ni prostora lenuhom in jih tudi nima. Seer se nam rado očita, da smo zbrani iz najslabejšega materiala, a pozneje se bode pokazalo, da delamo, in narod sam nas bode po tem sodil, poplačal in — povzdignil.

Nadalje se spominja umrlega g. tovariša J. Ferlana, s katerim je šola zgubila delavno moč, soproga pa dobrega družabnika ter mu kliče v hladno prst: Počivaj zlata duša, dragi Janez, v miru, počivaj s zavestjo, da ostaneš nam kot dragi tovariš vedno v spominu.

Za tem prebere g. predsednik dopis Zaveze o učiteljskem domu, oziroma konviktu za učiteljske sirote.

Kakor že enkrat prej, izreklo se je učiteljstvo kamniškega okraja tudi sedaj za ustanovitev konvikta.

Pri drugem dopisu Zaveze o kranjski deželni razstavi, odobraval se je prva točka, naj se učiteljstvo razstave udeleži, o drugi točki, deželni šolski svet naj da navodilo —, se pa ni glasovalo, ker stvar je že tako določena.